

Er staat een koude wind deze maandagochtend. De Blauwburgwal is afgezet met een lint aan de andere en een politiebuisje aan deze kant van dit korte stukje gracht. Een vijftigtal mensen is afgekomen op de herdenking die eigenlijk zonder publiek zou zijn. Ze staan verspreid op de brug en aan de overkant van de gracht op gepaste afstand van elkaar. Tegen de gevel van het kantoorpand dat na de oorlog op de open gevallen plek gebouwd is staan twee mannen bij een natuurstenen plaquette. Het is 11 mei, even voor elven. 80 jaar geleden werd dit stukje stad door de Duitsers gebombardeerd, net een dag na het uitbreken van de oorlog.

De twee mannen zijn Fred Geukes Foppen en Job Cohen, de een initiatiefnemer van deze herdenking en de ander oud-burgemeester van Amsterdam. Er worden woorden uitgewisseld die onverstaaenbaar zijn want er is geen versterking; een camera- en geluidsman nemen alles op. Dan trekt Job Cohen het doek weg dat de plaquette aan het zicht onttrok. Er klinkt een voorzichtig applaus. De heer Foppen overhandigt de oud-burgemeester met een kort onhoorbaar toespraakje het boekje dat hij over dit voorval heeft geschreven en daarna worden er bloemen op de stoep bij de plaquette gelegd. De aangekondigde 90 jarige dame, mw. Louise Holthuisen zie ik niet, wel een heer met een jongere dame.

In de wetenschap dat deze herdenking zou plaatsvinden was ik al een paar keer op zoek geweest naar de plaquette. Ik woon in de buurt en kom geregeld langs dit pand. Altijd keek ik omhoog

Bombardement Blauwburgwal herdacht

in de verwachting dat ergens daar op die wand wel iets zou verschijnen. Tot ik een paar dagen geleden opeens de plaquette zag, een eenvoudige natuurstenen plaat

tegen de natuurstenen sokkel van het pand geplakt, je loopt er zo voorbij. Met daarop de 44 namen van de slachtoffers, jong en oud, ongetwijfeld ook parochianen van de Dominicus erbij. Twee kinderen van onder de tien. Vierenveertig oorlogsslachtoffers die nog nauwelijks een begrip konden hebben van wat oorlog was.

De volgende dag loop ik er nog eens langs. Een echtpaar maakt ook een foto. Ze wonen op de Singel zegt de man en de vrouw vertelt een anekdote die ik kende uit het verhaal dat Fred Foppen voor de krant schreef. Bij de bloemen ligt een kaart ondertekend door Louise Holthuisen.